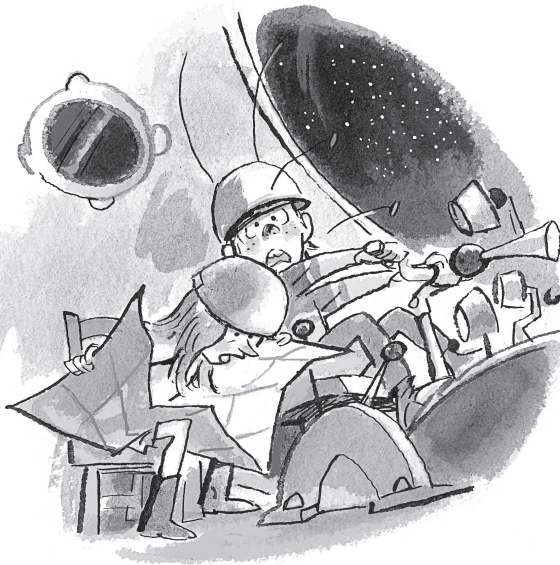

Yorick Goldewijk

Billy Extra Plankgas

Door de bodem van het heeal

met tekeningen van Kees de Boer

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.ploegsma.nl
www.kinderboeken.nl
www.yorickgoldewijk.nl
www.keesdeboer-prentenboeken.blogspot.nl

Voor Dexter en voor Billie, de echte Franka

AVI 8 / E6

ISBN 978 90 216 8060 6 / NUR 282/283

© Tekst: Yorick Goldewijk 2020

© Illustraties: Kees de Boer 2020

Vormgeving: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Wie is wie?

Dexter

Iedereen denkt dat Dexter een volstrekt normale Aardse jongen is, maar niets is minder waar. Om te beginnen is hij uitvinder, heellaloog, ruimtevaarder, warpkuilduiker, sterrenlichtschepper en zwarte-gaten-onderzoeker. Goed, dat zullen vast meer jongens en meisjes beweren. Maar wat Dexter

vooral zo abnormaal maakt, is dat hij de eigenaar is van de planeet Aarde.

In zijn kamer, verstopt in de dubbele bodem van een la in zijn bureau, heeft hij het bewijs: de eigendomsakte van de Aarde. Een stuk papier vol stempels, handtekeningen en een hoop onleesbare woorden. Woorden die je alleen kunt lezen met een zwiebelhelm (waarover later meer). Wat je *wel* zonder zwiebelhelm kunt lezen is Dexters naam, onderaan het papier, in prachtige zilveren letters, alsof ze met maanzand geschreven zijn.

Hoe dat allemaal zo is gelopen, is een lang verhaal. Dan moet je Dexters eerste avontuur maar een keer lezen. In het kort komt het erop neer dat Dexter de Aarde heeft gered op

een geweldige, heldhaftige manier. Alleen... op Aarde weet geen mens daarvan. Dus blijft iedereen denken dat hij een volstrekt normale Aardse jongen is.

Franka

Dexters jongere zusje is behoorlijk eigenwijs. Dexter is stiekem heus wel gek op haar, maar tegelijk wordt hij af en toe helemaal gek *van* haar. Vooral wanneer ze iets totaal belachelijks roept en dan nog gelijk blijkt te hebben ook.

Wimm

De blauwharige Wimm komt van de planeet Plitzplatz, achter de Woelige Spiralen. Wimm heeft dan wel drie ogen, toch lijkt dat hem weinig voordeel op te leveren. Hij is zo'n brokkenpiloot dat hij zelfs hele planeten niet ziet aankomen op zijn pad. Zo is hij ook neergestort op Aarde, op Dexters dakterras, om precies te zijn. Dexter hielp Wimm met het repareren van zijn ruimteschip en Wimm hielp Dexter met het redden van de Aarde. En tussendoor zagen ze ook nog kans om intergalactische beste vrienden te worden.

Zi

Zi is stokoud. Dexter weet niet hoe oud, maar als hij moest gokken, zou hij zijn leeftijd op toch zeker 328 Aardse jaren schatten. Zi heeft borstelige, witte wenk-

brouwen, een lange witte baard en een rug zo krom als je tenen na een slechte mop. Hij is eigenwijs, wijs en onwijs energiek, zeker voor zo'n oud mannetje. Hij is dol op gevaar, avontuur en zo nu en dan een stevige knokpartij in een louche kroeg, zoals de Roez Club (de gevaarlijkste nachtclub van de Melkweg).

Zi leidde lange tijd het leven van een eenvoudige maanboer op de maan, waar hij maanbloemen kweekte, maar hij bleek uiteindelijk stiekem een echte keizer te zijn.

Edison Einstein

Edje voor vrienden. Edje is uitvinder. Hij komt gewoon van de planeet Aarde, maar zijn uitvindingen worden in het hele heelal gebruikt. Hij heeft onder meer de doorzichtige muur, de afritsbare vacht en de vloer op poten op zijn naam staan, maar ook de motor die in de Billy Extra Plankgas

zit – de motor die op niets loopt.

Een van Edjes laatste uitvindingen waren springveerschoenen, speciaal om zwarte gaten te verkennen. Maar toen hij eenmaal in zo'n gat zat, kon hij er niet meer uit. De

zwaartekracht was daar zo sterk, dat zijn benen er krom van trokken. Totdat Dexter kwam met Wimm en Zi, en ze hem wisten te bevrijden.

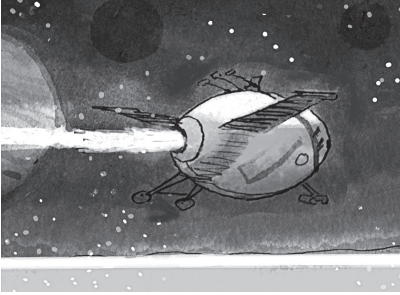

Filibert Fabulo

Een vreselijke schurk die bijna de Aarde in een zwart gat had gegooid, als Dexter er niet een stokje voor had gestoken. Filibert Fabulo is zo ijdel dat hij bloost

als hij naar zichzelf in de spiegel kijkt. Totdat Dexter hem ontmaskerde, was iedereen in het heelal fan van hem. Hij werd aanbeden tot in de verste uithoeken van de Melkweg vanwege zijn mierzoete stem, zijn smeulende ogen, zijn glanzend zwarte lokken, zijn afgetrainde torso, zijn sentimentele gezever... En zo kan ik nog een hele tijd doorgaan.

Inmiddels weet iedereen in het heelal wat voor een valse rotzak hij is. Voor zover Dexter weet, zit Fabulo nu veilig en wel opgesloten in een glazen vitrine, klein als een kabouter (ja, dat klinkt raar, maar als je Dexters eerste avontuur hebt gelezen zul je het volkomen normaal vinden). In ieder geval zal hij niet snel meer op vrije voeten komen. Dat hoopt Dexter tenminste. Want Fabulo zal vast nooit vergeten dat dat rottige Aardse jochie hem ten val heeft gebracht...

Billy Extra Plankgas

Het ruimteschip dat Dexter samen met Wimm bouwde van de brokstukken van Wimms schip, een beslagmixer, lego, een scheikundedoos, een accu en een extra plank voor een boekenkast. Het werd een van de snelste schepen van de Melkweg *en* het was een van de weinige ruimteschepen in de Melkweg met een fietsstuur en een schommelstoel in de cockpit, en een moestuin op het dak. *Was*, inderdaad, want Dexter is hem kwijtgeraakt in de dampkring van de Aarde, tijdens een botsing met twee monsterlijke reuzen die zich angstig vasthielden aan een bord waarop WAARNEMINGSHORIZON stond, terwijl de tranen hen over de wangen rolden en... Nou ja, ook dat zal volkomen normaal klinken als je Dexters eerste avontuur hebt gelezen. Maar nu gaan we eerst maar eens beginnen aan *dit* avontuur!

De dag waarop er wel wat gebeurde

Toen Dexter zijn vader aantrof op de wc, versteend als een standbeeld, dacht hij: eindelijk gebeurt er weer eens wat.

Zijn zusje Franka stond erbij en prikte met haar vinger in hun vaders wang.

‘Hij is helemaal keihard,’ zei ze. ‘Maar hij stinkt nog wel.’

Vlak daarvoor had Dexter nog verveeld uit zijn slaapkamerraam staan staren, terwijl er weer eens helemaal niks gebeurde. Behalve het geschreeuw van zijn gestoorde buurvrouw dan. Maar dat begon ook te vervelen. Die liep al maanden tegen iedereen te roepen dat ruimtewezens haar lastigvielen. Dexter had een hekel aan dat mens. Ze keek hem altijd heel vies aan, alsof hij vreselijk stonk. Daarom stak hij nu elke keer zijn vinger in zijn neus als ze hem zag. Dan trok ze zo’n vieze blik, dat haar gezicht leek te verschrompelen als een uitgedroogde pruim.

Ze stond nu al uren in de tuin naar de lucht te gillen. Dat ze konden blijven zeuren, maar dat ze zeker niet van plan was naar Ultimega IX te komen, ze keek wel uit. En dat ze niet gediend was van al die reclamefoldertjes: ze had geen interesse in kaartjes voor de Supernova en ze had helemaal geen anti-anti-zwaartekracht-pruik, dus die hoefde ook niet geknipt te worden.

Ze moest eens weten, dacht Dexter. Het zou zomaar allemaal echt kunnen bestaan wat ze uitkraamde. Maar die ochtend had hij geen zin om naar dat geschreeuw te luisteren. Hij hield het bij gewoon wat staren. Het was een prachtige ochtend om te staren. Zonlicht scheen over de daken van de huizen heen en tussen de boomkruinen door, op de weilanden in de verte. Aan de horizon, net achter de duinen, fonkelde de oude, verlaten vuurtoren.

Best een vreemd idee, dacht hij: alles waar zonlicht op viel, was van hem. De hele Aarde was officieel zijn eigendom. De bergen, de zeeën, de bossen, de steden, de wegen, de winkels – het was allemaal van hem. Zelfs de lelijke kunstwerken op rotondes. Zelfs de rotsen op de bodem van de oceaan. Zelfs de gloeiend hete kern in het binnenste van de Aarde. Alleen... niemand op Aarde wist ervan. En niemand zou hem geloven als hij het zou zeggen. De hele Melkweg wist het, maar hier op Aarde had hij net zo goed eigenaar kunnen zijn van een stuiterbal. Hij moest nog net zo goed op tijd naar bed, hij mocht nog net zo goed niet te lang gamen en hij moest nog net zo goed elke dag naar school om te luisteren naar het saaie gezwets van zijn juf, totdat hij erbij in slaap viel. En zelfs in slaap vallen mocht hij niet! Het was onvoorstelbaar: hij was planeeteigenaar, maar hij leefde het leven van een doodgewone Aardse jongen...

Gelukkig was het na vandaag vakantie. Dan kon hij tenminste zelf bepalen wat hij ging doen. Alleen was hij bang dat hij zich misschien zou vervelen. Hij had dit keer helemaal geen zin om iets te doen. Iets uit te vinden bijvoorbeeld. Of met zijn vrienden buiten te spelen. Hij wilde de ruimte weer in. Elke dag hoopte hij op iets uit het heelal. Een bericht, een *Melkwegse Courant*, desnoods een ver-

dwaalde ruimtepostduif. Maar er kwam nooit iets. En er gebeurde steeds maar niks.

Totdat er dus wel wat gebeurde.

Dexter had iets in de stem van Franka gehoord waardoor hij meteen naar beneden was gerend. Hij had het slot van de wc-deur opengepeuterd met zijn nagels. En daar zat hij: hun poepende vader, verstijfd, versteend, bevroren.

‘Wat nu?’ vroeg Franka.

‘In ieder geval eerst maar eens doortrekken,’ zei Dexter. ‘Waar is mama?’

‘Nog boven, denk ik. Ze zei niks toen ik riep.’

Ze keken elkaar verschrikt aan toen ze begrepen wat dat misschien betekende en snelden naar boven. In de badkamer troffen ze haar aan. Hun moeder. Voor de spiegel, met getuited lippen. Ze knipoogde bewonderend naar haar spiegelbeeld.

‘Mam...’ probeerde Dexter.

Maar ook zij reageerde niet. Franka porde in haar wang.

‘Ook keihard,’ zei ze.

Ze bestudeerden haar nauwkeurig. Ze stond roerloos, er bewoog geen haartje op haar huid. De zwoele blik die ze altijd opzette als ze naar zichzelf keek, zat vastgevroren op haar gezicht.

‘Wat is er met ze gebeurd?’ vroeg Franka.

‘Ik weet het niet,’ zei Dexter aarzelend.

‘Misschien moeten we de dokter bellen?’

Dexter dacht na. De dokter kon twee dingen doen. Het eerste en meest irritante was: er geen barst van geloven en hun vader of moeder aan de lijn vragen. Het tweede en meest erge was: er *wel* een barst van geloven en langskomen en dan hun ouders zo aantreffen. Dexter wist zeker

dat het er dan allemaal niet beter op zou worden. Volwassenen hadden een nogal ingewikkelde manier om dingen op te lossen. Het werd vaak vooral erger als ze zich ermee gingen bemoeien. Hij zag de straat al vol staan met politie-auto's, ernstige mannen in zwarte pakken, weeshuismensen die dramatisch deden terwijl ze zich over zijn zusje en hem ontfermden... Nee, volwassenen moesten zich er voorlopig maar niet mee bemoeien.

'Ik denk dat we het nog even aan niemand moeten vertellen,' zei Dexter. 'Zeker niet aan volwassenen. Die maken er vast een puinhoop van.'

'Maar wat moeten we dan doen?'

'Ik weet het niet,' zei Dexter. 'Ik moet erover nadenken. Ik verzin wel wat.' Maar eigenlijk had hij geen flauw idee. Hij keek nog eens heel goed naar hun moeder. Ze zag er stralend en gezond uit, helemaal niet ziekig of ellendig. Het leek wel alsof ze was vastgelopen in de tijd. Hij zwaaide met zijn hand voor haar gezicht, maar haar blik veranderde niet. Toen probeerde hij haar knipogende ooglid open te schuiven, maar dat voelde hard als een schelp en zat muurvast.

'Ik moet erover nadenken,' zei hij nog eens.

Hij keek op de klok. De school begon al bijna. En als ze niet naar school gingen, zou de juf vast iemand naar hun huis sturen. Die zou dan hun ouders zo aantreffen. En dan zou die hele puinhoop beginnen. Voor nu was het het beste om vooral gewoon naar school te gaan, alsof er niets aan de hand was.

'We kunnen het beste gewoon naar school gaan, Franka,' zei hij. 'En je moet op school aan niemand iets vertellen, oké? Ik verzin wel iets. Misschien kan ik iets uitvinden.'

Franka knikte en prikte nog eens in hun moeders wang.

‘Ik hoop het wel,’ zei ze. ‘Ik hoop dat ze wel weer goed worden...’

Dexter probeerde haar met een geruststellende blik aan te kijken. Ze was immers een paar jaar jonger dan hij en ze had niet dezelfde ervaring met rare dingen. Hij had al eens een ster bezocht en was ontsnapt aan de Kieuwlingen en was zelfs in een zwart gat gesprongen, om maar eens wat rare dingen te noemen. Maar zelfs hij begon zich wel een beetje zorgen te maken. Goed, er gebeurde eindelijk weer eens iets. Maar of hij hier nou zo blij mee moest zijn...

Hij keek nog eens naar hun moeder en gaf haar een schouderklopje. Het was alsof hij op een betonnen muur klopte.

‘Hou je taai mam, we verzinnen wel wat,’ zei hij. ‘Kom, Franka. We gaan.’

Toen ze buiten kwamen, zagen ze twee mannen in witte jassen met de buurvrouw in de arm naar buiten lopen. De andere burens stonden ernaar te kijken, terwijl ze praatten met een derde man in een witte jas. De buurvrouw spartelde en wurmde, maar de mannen hielden haar stevig vast.

‘Waarom pakken jullie die irritante rotruimtewezens niet aan, in plaats van onschuldige vrouwen uit hun huis te ontvoeren?!’ riep ze woedend.

‘Het spijt ons, mevrouw,’ antwoordde een van de mannen in witte jas. ‘Uw burens hebben u herhaaldelijk aangesproken op de overlast die u veroorzaakt. En de politie is ook al een paar keer bij u aan de deur geweest. Ik ben bang dat u even tot rust moet komen in ons uitstekende rusthuis. U zult zich dan snel weer herboren voelen en de marsmannetjes zullen u niet meer lastigvallen.’

‘Wie heeft het over marsmannetjes?!’ riep de buurvrouw. ‘Wat hebben marsmannetjes ermee te maken?! Dat zou helemaal een gedonder geven! Het is nu al om gek van te worden!’ Ze hief haar gebalde vuist in de lucht. ‘Stapels brieven en folders en kranten en allerlei politiek gekonkel uit de hele Melkweg! Steek het allemaal toch lekker in jullie ruimtereet!’

‘Mevrouw, alstublieft,’ zei een van de witte jassen. Hij keek naar Dexter en Franka, die alles met open mond aanschouwden. ‘Er zijn kinderen bij.’

De buurvrouw liet haar blik op Dexter en Franka vallen en trok haar bekende vieze gezicht. Dexter keek haar aan en begon een beetje te glunderen. Toen stak hij heel langzaam zijn vinger heel diep in zijn neus.

De weg naar school ging langs weilanden en over bruggetjes. Aan de horizon lagen de duinen, Dexter kreeg altijd kriebels in zijn buik als hij die zag. Want achter de duinen lag natuurlijk de zee en de zee was een beetje als de ruimte: een eindeloze wereld van avonturen, waar de vreemdste plekken en wezens misschien wel echt bestonden.

Normaal gesproken zou hij hebben genoten van het uitzicht en de zon, maar nu dacht hij diep na over zijn versteende ouders. Hoe waren ze zo geworden? Het was alsof ze waren vastgelopen in de tijd, maar hoe dat kon en *of* dat kon en wat dat eigenlijk betekende: vastlopen in de tijd – daar begreep hij helemaal niets van.

‘Misschien moeten we ze heel boos maken door heel veel snoep te gaan eten voor hun gezicht,’ zei Franka. ‘Of ze heel, heel even met hun vingers in het stopcontact duwen.’

‘Nou...’ zei Dexter. Ondertussen knoopte hij goed in zijn oren: Franka niet alleen laten met hun ouders. Er borrelden

wel vaker rare plannen op in haar hoofd.

‘Laat mij het denkwerk maar doen,’ zei hij. ‘We zien vanmiddag wel. Waarschijnlijk is alles dan vanzelf alweer normaal.’

De bel was al gegaan toen ze bij school aankwamen.

‘Niks zeggen, hè?’ zei Dexter.

Franka knikte.

Toen renden ze ieder naar hun eigen klas.

Iedereen zat al op zijn plek en was muistil toen Dexter binnenkwam. En toen hij zag dat zijn juf er niet was en dat er een vreemde meester met een lange baard en een zonnebril voor de klas stond, be kroop hem het gevoel dat de dag nog weleens veel raarder zou kunnen worden.

De invaller

‘Goedemorgen, jongeman,’ zei de meester terwijl hij theatraal door zijn baard streek. ‘Jij moet haast wel Dexter zijn.’

‘Dat klopt, meneer,’ zei Dexter.

‘Dexter, vertel mij eens: kun jij door de tijd reizen?’

Dexter schrok van die vraag. ‘Tijd?’ stamelde hij. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Welnu, gewoon zoals ik het zeg: kun jij door de tijd reizen? *Vooruit*, in de toekomst. Of terug, in het verleden. Of de tijd stilzetten, bijvoorbeeld. En dan zelfs snel doorgaan.’

Wist deze rare meester soms meer over wat er met zijn ouders aan de hand was?

‘Eh... nee, meneer.’

‘Maar dat zou je nu wel erg goed uitkomen, niet?’

Dexter keek om zich heen naar zijn klasgenoten om te zien of zij dit allemaal ook een beetje raar vonden. Maar iedereen keek vol verwachting van de meester naar Dexter, alsof ze naar een spannende film keken.

‘Ik begrijp niet wat u bedoelt...’

‘Als je door de tijd kon reizen, Dexter, dan zou je terug kunnen gaan naar een tijd vlak voor de bel. En dan was je nu niet te laat.’

Dexter zuchtte. Was dat het? Al die onzin over tijdreizen voor zo’n flauwe opmerking?

‘Ja, meneer, dat klopt.’

‘En dan zou ik je geen strafwerk hoeven te geven.’

Strafwerk?! Hij was maar een heel klein beetje te laat!
Deze meester leek verdorie zijn juf wel!

‘Maar ik ben maar een heel klein beetje-’

‘Uppuppup, ssj, ssj,’ deed de meester. ‘Dat hoor ik graag zo dadelijk allemaal van je, als ik je op de gang aan het werk zet, beste Dexter. Dan hebben we tijd genoeg om lekker bij te kletsen.’

Lekker bijkletsen? Hoezo bijkletsen? Waarover moest hij bijkletsen met deze rare kerel?

‘Ga nu maar snel zitten, anders zal ik je de hele vakantie moeten laten nablijven.’

‘De hele va-’

‘Sssj. Zit.’

Dexter ging trillend van boosheid zitten en bestudeerde de meester wantrouwig vanuit zijn hoekje achter in de klas. Wat was dit voor een mafketel? En wat was dat eigenlijk voor onzin met die zonnebril? En zat er nou een elastiek aan die baard?

‘Kinderen,’ begon de meester klassikaal, terwijl hij zijn handen plechtig samenvouwde. ‘De juf is vandaag ziek. Zij heeft enorme steenpuisten in haar gezicht gekregen en durft de deur niet uit. Ik wil daarbij vermelden dat ik daar niets mee te maken heb gehad.’

Het was doodstil in de klas.

‘De juf is er na de vakantie gewoon weer, als ik haar tenminste niet te veel van dat spul heb gegeven.’

Het leek zelfs nog wat stiller te worden.

‘Ik bedoel,’ ging de meester vlug verder, ‘ik hoop dat de juf er na de vakantie weer is, maar ik kan daar geen voorstellingen over doen, want ik heb er niets mee te maken

dat zij op het moment onder de steenpuisten zit. Ik heb haar zelfs nog nooit gezien en ik ben niet bij haar thuis geweest om stiekem iets door haar eten te roeren.'

En warempel werd het nog wat stiller.

Zeide deze meester nou dat hij de juf aan steenpuisten had geholpen? Als dat zo was, dan was dat... raar. Maar eerlijk gezegd ook wel cool... Zo cool zelfs dat Dexter hem dat belachelijke strafwerk bijna kon vergeven.

'Goed, kinderen,' vervolgde de meester. 'De hoogste tijd om jullie eens echt iets te leren. Waar waren jullie gebleven? Het kookpunt van Krilob op Oostwaardersringstelsels? En hoe dat de woeligheid in de Woelige Spiralen beïnvloedt als we met zijn allen zo doorgaan?'

Dexter had het niet voor mogelijk gehouden, maar het kon zelfs *nog* stiller worden.

Zeide de meester nou 'Woelige Spiralen'? Had Dexter daar niet eerder van gehoord? Was dat niet in de buurt van Plitzplatz, de thuisplaneet van Wimm? Ach, Wimm... Wat zou het geweldig zijn om die weer eens te zien!

'Ik geloof dat jullie nog minder ver ontwikkeld zijn dan ik al vreesde,' zei de meester. Hij begon ongeduldig in een klein notitieboekje te bladeren.

'De wetten van Hiepnataukus? Hebben jullie die al behandeld? Wat er gebeurt als je tegelijkertijd linksaf en rechtsaf gaat? Wat natuurlijk alleen in meerdimensionale regionen kan, haha, dat zou anders een mooie boel worden! Haha! Haha. Haha...'

Het lachje van de meester stierf wat ongemakkelijk weg in het nog altijd onwaarschijnlijk stille klaslokaal. De meester keek rond om te zien of tenminste iemand een beetje met hem mee glimlachte, maar alle kinderen keken hem met glazige blikken aan. Alleen Dexter priemde met

zijn blik voorbij de donkere glazen van de zonnebril en achter die baard, die duidelijk nep was.

Toen zag hij wie de meester was.

‘Nou, eh,’ de meester werd nu wat nerveus. ‘Ik denk dat jullie maar wat moeten gaan tekenen, beste kinderen. Een ruimteschip of zo. Ik kan jullie niet meer helpen. Nu al te dom, ben ik bang.’ Hij keek Dexter aan. ‘Kom jij ondertussen maar even mee naar de gang, dan zoeken we een geschikt plekje voor je om strafwerk te maken.’

Dexter volgde de meester de gang op, keek schichtig om zich heen om te zien of er niemand in de buurt was en zei toen: 'Edison Einstein? Edje? Ben jij het?'

Dexter had achter de zonnebrilglazen de nieuwsgierige fonkeling in Edison Einsteins ogen herkend: de blik van een uitvinder. En Edje was niet zomaar een uitvinder, hij was de grootste uitvinder van de Melkweg. En nog een Aardling ook.

'Natuurlijk ben ik het,' zei Edison Einstein. 'Wie anders? Bah, wat zit die rotbaard te jeuken.'

'Maar waarom die idiote vermomming?'

'Ja, dat... Dat is een goeie. Maar ik wilde geen enkel risico nemen. Geen paniek veroorzaken. Iedereen raakt altijd zo snel in paniek hier op Aarde. Ze zouden helemaal door-draaien als ze horen wat er aan de hand is.'

'Geen paniek?' zei Dexter. 'Ik denk dat je daar anders behoorlijk goed mee bezig was, zojuist in de klas.'

'Ja, maar die arme kinderen... Wat leren ze jullie hier in Nebulindesnaam?'

'Maar wat doe je hier?' vroeg Dexter. 'Niet dat ik niet blij ben eindelijk iets te horen van iemand. En helemaal nu, Edje! Mijn ouders zijn-'

'Eindelijk iets te horen?' onderbrak Edje hem geërgerd. 'Ik heb je wel tien brieven gestuurd! Maar je reageerde niet. Nu moest ik me vermommen als meester om je te waarschuwen. En daarvoor moest ik ook nog die kennisloze juf van je aan de steenpuisten helpen... En ik ben niet de enige die je probeerde te bereiken. De Melkwegse **Ahum** van Planeeteigenaren heeft je al meerdere keren ontboden om te komen vergaderen. De toekomst van de Melkweg, nee, van het hele heelal is in gevaar. En jij zit maar dom te worden op die rare school hier.'

'Ik heb geen brief gehad...' zei Dexter.

'Geen brief?' zei Edje. 'Ook geen bericht van de M.A.v.P.?'

'M.A.v.P.?'

'Melkwegse *Ahum* van Planeeteigenaren.'

'Wat zit je nou steeds te kuchen?'

'Dat is geen echte kuch. Daar stond eerst "Samenwerking". Maar dat samenwerken ging nogal moeizaam. Het was meer tegenwerken, eigenlijk. Maar "Melkwegse Tegenwerking van Planeeteigenaren" is natuurlijk ook niks. Toen hebben ze er nog een tijdje "Werking" van gemaakt, maar ja, waar slaat dat nu helemaal op? "Melkwegse Werking van Planeeteigenaren". Nergens op. Dus nu weet niemand meer hoe ze het moeten noemen en hoest iedereen dat stukje een beetje weg.'

'Aha,' zei Dexter. Hij was even vergeten dat het er in de rest van het heelal vaak nog veel raarder aan toeging dan hier op Aarde.

'Maar geen brief, geen bericht...' Edje haalde zijn notitieboekje tevoorschijn. 'Dit is toch je adres?' Hij schoof een volgekrabbeld papiertje onder Dexters neus.

Daar stond, tussen allerlei vreemde tekens en formules, net *niet* zijn adres.

'Dat is het adres van onze buurvrouw!' riep Dexter uit. 'Die heeft al mijn post gehad! Ze is vanmorgen afgevoerd omdat ze dachten dat ze gestoord was!'

'Ai, dat is pijnlijk,' zei Edje. 'En, was ze dat?'

'Wat?'

'Gestoord?'

'Afgezien van haar geschreeuw in de tuin over anti-anti-zwaartekrachtpruiken?'

'Ah, kreeg ze daar foldertjes van?' Edje begon te glunderen. 'Dat is mijn nieuwste uitvinding. Verdient hartstikke

lekker. Vooral omdat ze steeds bijgeknipt moeten worden. Maar goed, sneu natuurlijk, voor je buurvrouw. Dat zonder meer. En dat van dat adres, dat is erg vreemd. Dat is het adres dat het Ministerie van Tijd en Ruimte me heeft doorgegeven. Ik zal er snel voor zorgen dat het wordt aangepast. Je hebt erg veel gemist. En die informatie hoort niet bij de verkeerde lui terecht te komen... Erg vreemd... Er zijn vreemde dingen aan de hand.'

'Ja, hier ook, Edje,' zei Dexter. 'Met mijn ouders, *daar* is pas iets raars mee aan de hand. Ze zijn keihard en koud, alsof ze zijn bevroren. Ik ben eigenlijk heel blij dat jij er bent, want ik heb geen idee wat ik moet doen...'

Edjes gezicht betrok. 'Bevroren? Hoe bedoel je?'

'Ze staan helemaal stil. Ze zien er gewoon normaal uit, alleen ze zitten helemaal vast. Als standbeelden.'

Edje knikte ernstig.

'Dus zij ook al...,' zei hij. Hij verzonk een tijdje in gepeins. 'Dexter, er is iets heel vreemds aan de hand. Iets met de tijd. Niet alleen met jouw ouders, niet eens alleen in de Melkweg. Maar in het hele heelal. Overal lopen wezens en dingen vast in de tijd. Steeds meer. Ik hoorde al nieuws van een hele stad die versteend is. Er staat een Grote Nood Huppeldepup gepland van de Melkwegse **Ahum** van Planeeteigenaren, speciaal hierover. Jij moet erheen als planeeteigenaar en het is erg belangrijk dat je gaat, want'

'Wat staat er gepland?' onderbrak Dexter hem. 'Een Grote Nood... wat? Ik verstond het niet.'

'Een Grote Nood Huppeldepup. Ja, een beetje verwarrend, dat snap ik. Daar stond eerst "Vergadering". "Grote Nood Vergadering". Maar uiteindelijk werd er eigenlijk alleen maar geruzied. Toen kwam het nieuwe vergadersysteem en toen kon je het eigenlijk helemaal geen verga-

dering meer noemen. En nu weet niemand meer hoe hij het moet noemen. Dus iedereen noemt het “Huppeldepup”. Maar goed, dat doet er nu allemaal niet toe. Die vergadering is al snel. En je moet erheen, dat is je plicht als planeeteigenaar. Anders kun je gedonder krijgen met het Ministerie van Tijd en Ruimte. En daar heb je tijdens je vorige avontuur al genoeg gedonder mee gehad, geloof ik...’

‘Ja...’ zei Dexter. Hij huiverde bij het idee dat het Ministerie zich opnieuw met hem en de Aarde ging bemoeien.

‘Alle planeeteigenaren komen. Alle leiders uit de Melkweg. En duizenden wetenschappers en slimme denkers uit alle hoeken van het heelal, dus ik heb goede hoop dat daar een oplossing kan worden gevonden voor deze bizarre tijdproblemen. En dat wordt tijd. Want als het zo doorgaat, is straks het hele heelal bevroren in de tijd...’

‘Het hele heelal?’

Edje knikte.

‘Is er niets wat we nu al kunnen doen?’ vroeg Dexter. ‘Kan ik mijn ouders in de tussentijd bijvoorbeeld een beetje helpen? In een bad warm water zetten? Of... even hun vingers in het stopcontact steken?’

Edje trok een wenkbrauw op.

‘Interessant idee, van dat stopcontact. Maar het gaat niet werken. Niets werkt tot nu toe. Ik heb me in de ingewikkeldste knopen gestudeerd, maar ik ben nog niks opgeschoten. Luister, Dexter. Ga jij hier nu eerst maar even zogenaamd strafwerk maken. Na schooltijd ga je naar huis en pak je de spullen die je nodig hebt.’

‘Spullen die ik nodig heb? Voor wat?’

‘Voor de reis, natuurlijk. Naar Ultimega IX.’

‘Ultimega IX?’

‘Natuurlijk. De grootste stad van de Melkweg. Zo groot

dat hij een hele planeet beslaat. Een oneindig doolhof van beton, glas en ijzer. Met torens tot aan de horizon en daar voorbij. Met de donkerste steegjes en de weidste uitzichten. Met 's nachts meer lichtjes dan sterren aan de hemel. De plek waar de M.A.v.P. is gevestigd. En waar de Grote Nood Huppeldepup plaatsvindt. Je hebt vanaf morgen toch vakantie?’

‘Ja,’ zei Dexter terwijl hij zich opgewonden een voorstelling probeerde te maken van een stad die zo groot was als een planeet.

‘Mooi. Pak straks je spullen en kom dan naar de oude verlaten vuurtoren achter de duinen.’

‘De vuurtoren?’ zei Dexter. ‘Woon je daar?’

‘Nou ja, voorlopig gebruik ik die toren voor mijn onderzoek. En om zo af en toe een uurtje te slapen. En ik heb er iets verstopt waarvan jij denk ik wel blij zult worden...’

‘Wat dan?’

‘Dat zie je wel als je naar de vuurtoren komt. Dan praat ik je verder bij. En nu aan je strafwerk. Ik ga terug naar die arme, domme kinderen.’

‘En mijn ouders?’

‘Tja, je ouders kun je zo niet helpen. We moeten er eerst achter komen wat er precies aan de hand is. En om meer te weten te komen, moeten we naar de Grote Nood Huppeldepup. Zien wat iedereen te zeggen heeft. Of nou ja, zeggen... Ach, dat merk je daar allemaal wel.’

‘Oké,’ zei Dexter. ‘Oké. Ik pak mijn spullen. En ik kom naar de vuurtoren. Alleen... mijn zusje, Franka...’

Edje dacht na.

‘Neem die maar mee.’

‘Mee?’

Edje knikte.

‘De ruimte in?’

‘Je kunt haar niet alleen thuis laten, toch?’

‘Nee, maar...’ Dexter stelde zich voor hoe onhandig het was om Franka op sleeptouw te nemen. Ze ging vast overal aanzitten en alles in de war sturen. Maar hij kon haar natuurlijk moeilijk achterlaten bij hun versteende ouders...

‘Goed,’ zei hij schoorvoetend, ‘ik neem haar mee.’

Hij voelde van alles in zijn buik borrelen. De bezorgdheid om zijn ouders was er natuurlijk heus nog wel, maar die begon langzaam te veranderen in geestdrift. Zelfs dat strafwerk maken was ineens geen punt meer. Er waren rare dingen aan de hand. Erge dingen. Gevaarlijke, zorgwekkende dingen. Maar in ieder geval zou hij niet aan de zijlijn staan terwijl ze aan de hand waren. Hij zou zich eindelijk opnieuw in het avontuur kunnen storten.

Hij ging zitten en begon ijverig de strafregels over te schrijven die Edje had opgesteld:

Ik ben zo anti-anti-enthousiast over mijn anti-anti-zwaarte-krachtpruik (nu overal te koop!) (Echt overal!)